

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik v prospeh
afriških misijonov s prilogo
„Klaverjev koledar“.

Izdaja Klaverjeva družba.

Upravišтво:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50;
s koledarjem vred K 1.90.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1⁵⁰**. Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja, kot znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za ceno po **40** vinarjev. Naročila naj se naslovijo: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Vsebina številke meseca decembra:

Sveta kongregacija de Propaganda fide. — Zvezda božična, za-
sveti skoraj tudi najbolj zapuščenim! — Praznik sv. Treh kraljev. —
Misijonski dopisi: Poročilo o. Kraupa iz misijona Katondue. — Pismo
o. Diss iz Abidjana. — Pisma misijonarjev (došla od 1. do 20. julija 1917).
— Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Dušna premija. — Popolni od-
pustek. — Sliki: O. Lazarevič z svojimi spremljevalci na apostolskem
potovanju. — Lov na leve v misijonu Chingombe.

Moje misijonsko delovanje meseca decembra.

December. Posvečen učlovečenju Sina bož-
jega. Priporočal bom svojim prijateljem in znancem za božične
praznike krasno vezane letnike mesečnikov »Odmev iz
Afrike« in »Zamorski otrok«, kakor tudi »Klaver-
jev koledar 1918«, katere bom tudi sam porabil za božična
darila. — Hočem tudi, ako sem duhovnik, ob priložnosti v
društvih, pridigah in drugih predavanjih priporočati Klaverjevo
družbo in njeno misijonsko delovanje, da se tako kraljestvo
božje vedno bolj približa tudi ubogim zamorcem.

Vljudna prošnja.

Vse one cenjene naročnike, kateri naročnine
za »Odmev« in »Zamorski otrok« za tekoče
leto 1917. še niso poravnali, vljudno prosimo, naj svojo
dolžnost čimprej store in obenem pošljejo naročnino tudi
za prihodnje leto 1918. Cenjeni naročniki pač ne bodo ho-
teli misijonov oškodovati, ker moramo tudi mi radi težkih
časovnih razmer vse drago plačati, kar se rabi za tisk.
Tudi naše p. n. podpornike tem potom opozarjamo
na poravnavo letnega podporniškega prispevka.

Družba sv. Petra Klaverja za afrikanske misijone,
Ljubljana, Pred škofijo 8, II.

O. Lazarewicz s svojimi spremljevalci na apostolskem potovanju.

Sveta kongregacija de Propaganda fide.

Št. zapisnika 715/1917.

Rim, 14. septembra 1917.

Velerodna gospa grofica!

Poročilo, katero ste mi, velerodna gospa, z dnem 8. aprila tekočega leta blagovolili poslati in v katerem mi izročate natančen račun o po Vaši družbi v letu 1916. nabilanem in afrikanskim misijonom razdeljenem denarju, sem pravočasno prejel. Izredno me je zadovoljil sijajen uspeh, katerega je Vaša tako neumorno delavna, velezaslužna družba v tem letu dosegla.

Iz celega srca se zahvaljujem božjemu usmiljenju, ki je kljub težavnemu položaju sedanjega časa naklonilo srca vernikov k pomnoženju velikodušnosti v pomoč stiskanim afrikanskim misijonom, katere je vsled vojske istotako zadela težka poskušnja.

Izrekam Vam in vsem udom Vašega zavoda zaslu-
ženo pohvalo. Obenem Vas želim navdušiti za na-
daljnje vztrajno delo v blagor in pomoč
afrikanskim misijonom,

Pošiljajoč Vam in celi Vaši družbi svoj blagoslov

Vašemu blagorodju vdani sluga

D. Card. Serafini, m. p.,

prefekt.

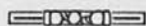
Velerodni g. grofici

Mariji Tereziji Ledóchowski, C. Laurenti, m. p.,

vrhovni voditeljici

tajnik.

Družbe sv. Petra Klaverja.

Zvezda božična, zasveti skoraj tudi najbolj zapuščenim!

Gospod, daj nam mir! kliče s hrepenenjem s krvjo prepojena in bolj ko kdaj sovraštva in bolesti polna zemlja. In vernega kristjana solzno oko, ozirajoč se proti nebu, zagleda v ljubkem blesku zvezdo božičnico. Sladka tolažba se mu naseli v srce, saj čudovita skrivnost božične noči vpliva tisočletja sem z vedno enako čarobno močjo na dušo trpečega kristjana. Kajti le krščanska vera, vera Kristusova, ki se je z njim vred rodila v Betlehemu, more dati duši to oporo, katera jo vzdržuje v viharjih svetovne vojske na površju razburkanih valov. Krščanska duša se zaveda: Bog vidi mojo bedo, pozna mojo slabost, Bog mi hoče le najboljše, On šteje moje solze in vzdihne in bo vse številne poskušnje, ki jih prenašam vdan v njegovo najsvetejšo voljo, nekoč poplačal z nebeškim veseljem.

In tiha vdanost, zvesto zaupanje v Boga in srečno večnost, hrepenenje po nebesih se naseli v ubogo, bolesti polno človeško srce ter ga usposobi za tisto junaštvo, ki ga sedaj občudujemo na tolikih naših bratih in sestrah. O vera Kristusova, kolika je tvoja moč! Iz trpljenja in gorja vzklijeta po tebi našim dušam mir in tolažba za ta in oni svet!

Medtem pa, ko se naša srca naslanjajo ob čarobnem svitu božične luči, tavaajo milijoni duš v neprodinri, strašni temi poganstva. In vendar tudi one enako nam čutijo

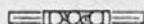
strašne posledice svetovnega požara, tudi njihova srca razjeda nepopisna bolest. »Oh, uboga poganska ljudstva afrikanska! Tudi njim seka vojska zevajoče rane, a oni ne poznajo hladilnega, te rane ozdravljajočega balzama sv. vere. Kaka čustva pač poraja v njih srcih brezmejno trpljenje, nepopisna beda, kužne bolezni, lakota in duševna zapuščenost! Misli si, trpeči oče, žalujoča žena in mati, in ti ljubeča, tako bridko skušana hčerka, da ti je nositi težko bol brez pomoči božje; sedaj pa se zamisli v dušo enega teh nesrečnih zamorcev, katerega je kruta roka Evropejca iztrgala njegovi družini in domovini, da se v tuji deželi belokožcev, katere morda kot svoje tlačitelje sovraži, bori proti drugim belokožcem, umirajoč za stvar, za katero nima niti najmanjšega zmisla. Najžalostnejše, da, lahko rečem, najstrašnejše pri vsem tem pa je dejstvo, da vse to v obupu nevere prenašano trpljenje nima zanje nobenega zasluženja — nasprotno, po tem življenju jih čakajo še večne muke!

Moremo li, predragi, ob tem premišljevanju sami uživati našo tolažbo? Kajne, srce nas sili, božično srečo, vero Kristusovo deliti s temi nesrečnimi. Moliti hočemo in delati, da jim jo pridobimo. In ravno v teh časih sovražstva narodov, ko se krščanski, bratski narodi medsebojno pokončujejo, naj se vname naše srce krščanske, svete ljubezni, ki bo objela najbednejša, nam najoddaljenejša ljudstva z bratsko ljubeznijo. Ne bo li ta sveti, čez daljna morja segajoči ogenj krščanske ljubezni končno pogasil peklenskega ognja sovražstva narodov?

Znano nam je vsem, kako je mogoče pomagati ubogim zamorskim rodovom s podpiranjem ondotnih katoliških misijonov. A ti težki časi nam nudijo še posebnih sredstev za blagor naših črnih bratov; darujmo namreč vse trpljenje, vse žrtve in nadloge te vojske Bogu v ta namen, da blažena zvezda božična v vsej svoji milobi zasveti kmalu vsem rodovom temne Afrike in da se tudi v njihova srca naseli oni sladki mir, ki ga svet ne more dati.

Naj kljub vsem težkočam ne opeša naša misijonska gorečnost. Razširjajmo vneto povsod misijonsko misel in tudi sami postanimo zvesti skromnemu poslancu iz daljne domovine zamorcev, »Odmevu iz Afrike«.

E. Š.

Praznik sv. Treh kraljev.

»Želimo, da se vsako leto na praznik razglašenja Gospodovega povsod, kjer se opravlja javna služba božja, pobira miloščina za odkup zamorcev.« Tako se glase besede Njih svetosti papeža Benedikta XV. v pismu kardinalu rimske cerkve, Pavlinu Petru Andrieu, nadškofu bordoškemu, z dne 2. februarja 1916. S tem so sedanji sv. oče iznova potrdili od Leona XIII. leta 1890. vsem škofom sveta poslano okrožnico, v kateri določajo, da se na praznik sv. Treh kraljev v vseh cerkvah zemlje vrši zbirka milodarov za rešitev afrikanških sužnjev, katera se naj izroči kardinalu - prefektu propagande, ki jih vsakoletno razdeli med misijonske družbe v Afriki.

Ker pa je Družba sv. Petra Klaverja pomožna na-prava izrecno le za afrikanške misijone in rešitev sužnjev, zato smatra za svojo posebno nalogo, delovati na to, da zgoraj omenjena zbirka doseže kar največ uspehov. V ta namen se obrača do preč. gospodov dušnih pastirjev s srčno prošnjo, da blagovolijo na praznik sv. Treh kraljev ali v nedeljo prej vernikom pri pridigi govoriti o afrikanških misijonih in strašni usodi nesrečnih afrikanških sužnjev. Snov za take govore, kakor tudi tiskovine za razširjanje misijonske misli med ljudstvom pošlje na željo brezplačno Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Vsi prijatelji misijonov se že sedaj prijazno vabijo, da se pridig prav v obilnem številu udeleže.

Misijonski dopisi.

Apostolska prefektura Rodezija.

Misijon v Katondue.

Preč. o. Kraupa, predstojnik poljskega misijona jezuitov v Katondue, poroča z dnem 31. januarja 1917 naši vrhovni voditelji sledeče:

S tem pismom vred Vam pošiljam opis dveh lovov, kakor tudi praznovanje preteklega Božiča v Katondue. Slično praznujemo tudi Veliko noč, Binkošti in god sv. Petra Klaverja. Binkoštno nedeljo, ko obhajamo spomin posvečenja

naše cerkve, se služi ena sv. maša za Družbo sv. Petra Klaverja kot ustanoviteljico našega misijona in naši kristjani darujejo sv. obhajilo po njenem naimenu. Ob vseh teh praznikih se zberejo pri nas tudi šolski otroci okrogležčih vasi — 350 do 400 po številu — in vsem tem moramo razen dušne hrane, katere jim nudimo v obilici, oskrbeti tudi vsakdanjega kruha ter jih razveseliti s kakim darilom.

Izpolnila se mi je to leto vendar enkrat dolgotrajna želja, ustanoviti deško vzgojevališče, v katerem se sedaj nahaja 18

Lov na leve v misijonu Chingombe.

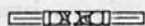
mladeničev. Sprejemamo pa le take dečke, ki se razen šolskih predmetov žele naučiti tudi kakega rokodelstva; kajti samo šolska izobrazba bi iz njih napravila prevzetne in domišljave lenuhe. In med svojimi rojaki so priljubljeni le oni katehisti, ki so obenem tudi mojstri (»misiri«). Tako je naš zavod tudi šola za katehiste. V očeh vlade pa velja ista kot »obratna šola« ter uživa radi tega njeno izredno naklonjenost. Prav prijetno je sicer, imeti dobre rokodelce vedno pri roki, vendar je moja prva skrb vzgojiti dobrih katehistov, kajti prepričan sem, da, ako naš zavod vzgoji tudi samo enega v resnici dobrega, pobožnega katehista, kateri bo kos svoji nalogi, bodo vse žrtve

bogato poplačane. Toda upam, da nam presv. Srce Jezusovo s tem zavodom da doseči še več lepih sadov in doživeti obilno sladke tolažbe.

Razen tega imamo tudi nekako vzgojevališče za deklice. Pa boste morda vprašali, kako pridem do tega? Na čisto priprost način. Pred nekaj tedni sediva z o. Moskopp v Kapohe pri slastnem obedu, obstoječem iz riža in fižola in vina iz narasle reke Ruangwe, ter se pogovarjava o vsem, kar pač more dva misijonarja v Afriki ob času velike evropske vojske zanimati. Kar se nama približa šibko dekletce, močno krvaveč iz desnega očesa. O. Moskopp v ubogi stvarci koj spozna malo Josipino, ki se je nekaj časa nahajala pri misijonskih sestrach v Miruru. In dete nama je pripovedovalo, da so ga sestre, preden so jih Portugalci odvedli iz njih misijona, da jih internirajo v Boromi, izročile v varstvo kuharju-domačinu, ki je z dekletcem tako surovo ravnal, da mu je izbil desno oko, nakar je zbežalo čez naraslo reko v Kapohe. Pač jo je čuval angel varih, da je niso požrli krokodili. Takoj sva s tovarišem bila enih misli, poskrbeti za siroto. Ker pa v Kapohe vlada še večja revščina kot v Katondue, skleneva jo poslati tjakaj. Po malem okrepčilu se deklica odpravi na pot in tudi jaz zasedem kolo, da sam uredim celo zadevo. Dospevši tjakaj, se z nekim ravno odhajajočim zamorcem pobotam za njegovo kočo, v katero dam zanesti preprogo za ležišče, lonec za vodo in kuhanje polente, in zavetišče je bilo z najpotrebnejšim opremljeno. Že dalje časa se v misijonu Katondue nahaja neka deklica z imenom Adela, katero večkrat napade božjast, ki je zelo navadna bolezen med zamorci. Nekoč si je pri takem napadu požgala obe nogi. Ker so jo obvezali le z umazanimi cunjami, so ji rane sicer nekoliko zarastle, a noge so se ji popolnoma skrčile. Naposled jo priinesejo v misijon, kjer se nam je z raznovrstnimi sredstvi posrečilo deklico zopet postaviti na noge, in sedaj se mala Josipina z Adelo nahaja v »novem zavetišču« pod nadzorstvom žene ondotnega poglavarja. Ondi opravljata za misijon razna mala dela, katera sta se naučili pri sestrach v Miruru. Tudi oni surovež, ki je tako trpinčil ubogo Josipino, ni odšel kazni. Ker bi bilo brezuspešno, naznaniti ga vladi, smo sklicali takozvano kafersko sodišče, pri katerem je bil po kaferskem pravu obsojen na 10 šilingov globe, katere je moral deklici takoj izplačati.

Tudi v naših zunanjih postajah, v Kapohe, Chingombe in Kazizi misijonsko delo čvrsto napreduje in število krstov, svetih obhajil, birmancev in krščanskih porok prav razveseljujo narašča. K sklepu oprostite nujno prošnjo naših misijonarjev za rožne vence in trpežne škapulirje, katere zamorci nad vse ce-

nijo, noseč jih vedno okrog vratu, da se tako razlikujejo od protestantov. Poštni zavoji dospejo semkaj brez ovire in za nabožne predmete, cerkveno blago kakor tudi knjige ni treba plačati carine.

Apostolski vikarijat Obrežje slonove kosti.

O. Diss poroča z dne 25. februarja t. l. iz Abidjana o zanimivi spreobrnitvi nekdanjega glavarja Denisa sledeče:

Velerodna gospa grofica!

Nebo je odprlo svoje zatvornice. Vihar tuli, lije kakor iz škafa. V polkovni pisarni — sem namreč vpoklican — vlada mučen molk. Premišljujemo in sanjarimo: eden o svoji rodbini v varnem zaledju (vsi vojaki tukaj so namreč ranjenci, s fronte dospeli družinski očetje), drugi o svojem razdejanem domu. Ta se sponinja prestanih naporov in svoje skoro čudežne rešitve, oni dela načrte za prihodnost, ki se mu zdaj smehlja, zdaj zopet v mračni podobi stopa pred oči. — Tudi jaz sanjam in moj duh hiti daleč proč iz turobne vojašnice, skozi goščave pragozda — v mojo ljubljeno misijonsko postajo v Memni, ki se mi je v 21 mesecih mojega ondotnega bivanja tako priljubila. Pred mojim vpoklicem k zastavi domovine sem z dobrim o. Méraud tri mesece bival v Dakarju, kjer so nas pridelili deželni brambi. Vendar sem se moral kmalu nanovo javiti vojaški oblasti. Kdaj se bom vendar končno veljavno smel vrniti med svoje vernike, da delujem zopet za njih dušni blagor in umrjem med svojimi črnimi otroki v Memni?

Memni! — Kaj ne, gospa grofica, dobro znano Vam je to ime, in o hvaležnosti do Vas bo vedno govorilo granitno zidovje naše cerkve, ki tako veličastno moli iznad zelenega pragozda proti sinjemu nebu. Dà, znan Vam je Memni, saj tako ljubite naprave njegovega misijona, ki se po sicer težavnem začetku tako krasno razvija; — oni Memni, kjer tako bujno klijejo za sveto Cerkev krasne cvetke, obetajoč v doglednem času bogate žetve. Res, mnogo vedno lepše se razvijajočega cvetja najdete sedaj tudi v goščavah Obrežja slonove kosti; utrgam koj prvo, da Vam jo poklonim kot dar našega misijona.

Ta cvetka je Denis, nekdanji vojskovodja. Na zunanje sicer neprikupen, orjaške postave, strogega obraza in skoraj divjega pogleda. Toda, ako pristopiš bliže ter opazuješ njegove kretnje, slišiš njegov glas, ga vidiš sredi svojcev pri delu, zapaziš pod trdo, raskavo skorjo blago srce, nežnočutno, veliko dušo. To je posledica njegovega spreobrnjenja, katero zopet je sad požrtvovalne potrpežljivosti o. Méraud. — Kot poganski

vojskovodja je bil Denis strah vsej okolici in marsikateri nesrečnež je moral na njegov račun dati svoje življenje. A nekega dne ga zadene žarek milosti božje; poda se k misijonarju ter ga, odkrivši mu svoje srce, prosi, da bi se smel udeleževati krščanskega nauka. In postal je eden najzvestejših poslušalcev, delujoč z vsemi močmi na svojem poboljšanju, zatirajoč svoje strasti, prijazen in ljubezniv do vsakogar. Kmalu je bil sprejet med katehumene in kot tak je vrlo napredoval v znanju verskih resnic, dokler ni po dolgih mesecih vestne priprave prejel svetega krsta. In tekla je očiščevalna voda čez kakor oglje črno čelo zamorca, toda njegova duša, umita v krvi Zveličarjevi, je postala bela kakor sneg. In od tedaj je vrli mož z vso svojo rodino, ki se je kmalu za njim spreobrnila, vzor celemu okraju.

Ob svojem pristopu v katoliško vero je Denis zavzemal čast županovega in glavarjevega namestnika. Prigodi se pa, da je prišel nekoč v službenih zadevah v ondotno vas nek državni uradnik, ki pa, mimogrede omenjeno, ni bil naklonjen katoliški veri. Tudi naš Denis se je, toda po šegi ondotnih kristjanov odet s karmelskim škapulirjem, udeležil slovesnega sprejema in temu sledečega zborovanja. Po običajnih poklonih in pozdravih se prične obravnava. S kritičnim pogledom presoja visoki dostojanstvenik navzoče. Kar se zmrači doslej tako milostni obraz belokožca, iz njegovih oči sije izraz nevolje. Kaj neki je vzrok nagli izpremembi? Morda nespoštljivo obnašanje navzočih črnih zborovalcev? Nikakor ne. Tega ne uganete! Vzvišeno oko mogočnega gospoda moti preprost škapulir. Je li mogoče? Ud državnega sveta, zastopnik glavarja, kristjan? Nezaslišano! — In kot mož, ki se zaveda svoje visoke službe in odgovornosti za blaginjo svojih podložnih, odstavi vpricho vseh navzočih našega vrlega Denisa od njegove službe. In to se imenuje strpljivost, prostost in sveta edinost!

Nekega dne po tem dogodku je bil Denis radi škode, katero so njegovi voli napravili v sosednjih bananovih nasadih, poklican pred občinskega predstojnika. In zopet je njegov škapulir, preprosta svetinjska, zadostoval za nepreklicno obsodbo. Brez nadaljnje obravnave so mu prisodili štiri dni ječe in 25 K globe. In takih odredb, enakih denarnih kazni naštejemo lahko na stotine. Zadostuje samo, da si kristjan ter nosiš kak krščanski znak, pa si gotov podobnega ravnanja. To vedo naši kristjani v Memniju prav dobro; vendar kljub temu ostanejo zvesti misijonarjevim navodilom in svojim krščanskim načelom.

V vasi, kjer stanuje občinski predstojnik, se nahaja brezverska državna šola. Skoro vsi ondotni učenci prihajajo k verouku v misijon, toda s kolikimi žrtvami! Gospod predstojnik namreč nikakor ne želi, da bi se otroci učili verskih resnic, na-

vadili krščanskega življenja. Zato strogo pazi na krivce ter jim nalaga občutne kazni. In vse to se vrši pod praporom prostosti!

Lahko bi Vam naštel še mnogo podobnih slučajev, ki jasno pričajo o sicer tajnem, a po načrtu izvedenem preganjanju naših kristjanov, ki pa kljub temu ostanejo zvesti krščanski veri. Nasprotno, čim večje so ovire, tem bolj se množi število katehumenov, čim več jih o Méraud krsti, tem več jih prosi za sveti krst. To je seme, katero, vsejano pred 20 leti v Memniju, prične sedaj donašati obilne sadove. V doglednem času Vam pošljem, ker sem prvega izgubil, drugi izkaz delovanja in uspehov ondotnega misijona.

Vendar ne samo Memni, temveč vse vasi v okolišu, kakor: Mali Alépé, sedež okrajnega glavarja, Veliki Alépé, 10 km od Memnija, Aautoue, Dabie, ki štejejo vsaka približno 1000 prebivalcev, ter Akouré, ki šteje celo 2000 duš, so izročeni naši in torej tudi Vaši oskrbi. Sicer imamo v vseh teh vaseh razmeroma le še malo kristjanov. Toda, ako ljubi Bog blagoslovi sedaj tako trudapolno delovanje misijonarjev, bodo nasledniki imeli bogato žetev.

Ganljivo je, kako zvesto naši zamorci izpolnjujejo svoje krščanske dolžnosti in kako zlasti vestno prihajajo k nedeljski službi božji. Mnogi najbolj oddaljeni se zbirajo že v soboto zvečer okrog misijona, drugi se podajo na pot v nedeljo v prvih jutranjih urah. Veselja in tolažbe polno za srce pastirja, ki jih je prerodil k novemu življenju; in pozabljeni so vsi napori in težave.

Pa nobena roža ni brez trnja, nobena slika brez sence. Kakor veste, je o. Méraud izdal slednji vinar, da je mogel dovršiti lepo misijonsko cerkev, k čemur ste tudi Vi, velečenjena gospa grofica, tako velikodušno pomagali. A to lepo sliko treba izpopolniti. V dosego tega računa z o. Méraud na Vašo ljubezen in naklonjenost do misijona v Memniju. Manjka nam namreč zvona, ki naj bi naše velike in male otroke vabil v svetišče Gospodovo.

Drzna, kaj ne, gospa grofica, se Vam v teh razmerah zdi ta naša želja. Toda katoličani v Švici, zlasti v kantonu Zug, kjer sem nekoč prebil del svojih počitnic, in kjer se dan na dan sliši z gorá glasni odmev pastirskih zvoncev, ne bodo pozabili, da se v afrikanjskih pustinja nahajajo duše, ki žele slišati enako melodijo.

To je moja današnja prošnja v imenu o. Méraud in vrlih naših kristjanov. Prepričan sem, da je blago Vaše srce ne odkloni iz ljubezni do Boga in v razširjanje njegovega kraljestva med narodi, ki ga še ne poznajo.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. do 20. julija 1917.)

Sr. Alojzija, Salisburi, misijon dominikank, 9. aprila. (»Kaj Vam morem v teh težkih dneh tolažilnejšega povedati, kakor da vzdržujemo z božjo pomočjo naš misijon, da se množe spreobrnjenja ter da dobro polagoma uspeva. Milodarov iz Evrope smemo pač komaj pričakovati.

Četrto stoletje bo kmalu preteklo, kar so oo. jezuiti ustanovili misijon v Šišavaša. Dne 31. julija 1917 bomo obhajali 25letnico, kar se je na nekem gričku prvič darovala najsvetejša daritev. Križ, znamenje zveličanja, označuje oni kraj, odkoder se je pričela razširjati blagovest po tej deželi. Polovica takratnih preč. misijonarjev že uživa večno plačilo za svoje delovanje; ostali so pa že čisto onemogli vsled prevelikih naporov. Pomagajo jim došli mlajši sobratje.«)

O. Brandsma, misijonar družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu, Bazankuzu, Kongo, aprila (poroča o razveseljivem razvoju svojega misijona in početju krivovercev; pošilja daljši članek ter prosi za svečnike, paramente, oltarno platno in albe).

Č. mati Kevin, frančiškanka iz Mill-Hilla, Nzambija, 1. maja. (»Prvi dan ljubeznivega meseca Marijinega Vam poročam o našem življenju v teh strašnih časih. Zdi se mi nemogoče, pričakovati denarne pomoči od prejšnjih naših dobrotnikov. Ker pa brez denarja ne moremo nadaljevati svojega delovanja, sem se odločila, meseca novembra prirediti dobrodelni bazar za tukajšnje Evropejce. Bi Vam li ne bilo mogoče, nekoliko prispevati k njega ugodnemu uspehu. Ljubi Bog Vam bo obilo povrnil. Dobrodošli so vsakovrstni darovi, kakor: različne čipke, namizni prtji, pregrinjala, lišp za žensko obleko, razno perilo za ženske, igrače za otroke, blazince, skratka vse, kar se v takem bazarju more spraviti v denar.«)

Sr. Marcela, Nagalama, Uganda, 22. aprila. (»Danes lije kakor za stavo. In ker v naši šoli ni več suhega prostorčka, smo jo vsi zapustili. Tako imam nekoliko časa Vam zopet enkrat pisati. Kdaj bo konec strašni vojski, kdaj se vrnejo zopet redne razmere? Vem, da mi boste pomagali, ko Vam bo mogoče, vem pa tudi, kako nemogoče je to ravno sedaj; zato hočem »v miru ohraniti svojo dušo«. — Imamo sedaj lepo, novo cerkev, dovolj prostorno za vse. Kaj ne, da nam boste poslali zaželjene, za opravo naše cerkve tako potrebne reči, zlasti nekaj paramentov, kakor hitro Vam bo mogoče? — Našo šolo

obiskuje namesto 500 samo 150 otrok. Treba bo misliti na novo šolsko poslopje; toda, oh, — ta vojska!»)

Škof Hummel, apostolski vikar, Akra, Zlato obrežje, 19. maja (poroča o svojem misijonu; prosi pomoči za stavbo šole za katehete).

Škof Sween s, iz družbe afrikanških misijonarjev, apostolski vikar, Rubija, Viktorija-Nyanca, 2. aprila (poroča o razveseljivem napredku svojega misijona).

Škof Fortineau, C. S. Sp., Diego Suarez, 8. maja (nujno potrebuje denarja za stavbo 20 cerkva).

Škof de Saune, S. J., apostolski vikar, Tananariva, 3. aprila (poroča o smrti preč. o. Freydier, ki je umrl vsled žalosti, ker se je stavba cerkve v Tamatave odložila za čas po vojski).

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Avstro-Ogrska.

Wels. 26. julija. Z dovoljenjem premil. g. škofa linškega dr. Gföllner-ja se je na Zgornjem Avstrijskem ustanovilo več podružnic Klaverjeve družbe.

Misijonski zavod Marija Sorg. 1. septembra. Zopet nas je blagovolila danes s svojim visokim obiskom počastiti c. in kr. Visokost nadvojvodinja Marija Kristina s svojo sestro, kralj. Visokostjo princezino Jurijo Saksonsko in njenima otrokoma. Visoki gostje so si z velikim zanimanjem ogledali naše naprave in neumorno delovanje članov našega skromnega misijonskega zavoda.

Seitenstetten. Spodbujena po svojem duhovnem voditelju o. Bonifaciju Hoinigg, je tukajšnja kongregacija priredila 16. septembra v veliki samostanski dvorani misijonsko zborovanje v prid Družbi sv. Petra Klaverja. V slavnostnem govoru je preč. o. Thoms razpravljal o veliki bedi poganov na Kitajskem in v Afriki v socialnem in verskem oziru. Zastopnica Družbe sv. Petra Klaverja, sodalka gdč. Schattinger iz Marija Sorg, se je v imenu družbe iskreno zahvalila govorniku in vsem navzočim gostom. Zborovanje je bilo zelo dobro obiskano in nabrala se je izdatna vsota za afrikanške misijone.

Brno. 27. septembra. Seja izvrševalnega odbora. Gospa dr. Bakés odloži predsedništvo; mesto nje se izvoli gospa Magda, in gdč. Worel za članico odbora.

Misijonski zavod Marija Sorg. 13. oktobra nas je počastila s svojim visokim obiskom Nje kraljevska visokost grofica Trani, vojvodinja bavarska s svojo dvorjanico Nelly Schmidt. Plemenita kneginja, sestra blagopokojne avstrijske cesarice Elizabete, se je dalj časa mudila v domačih kapelicah našega zavoda in na vrtu. Ogledala si je tudi z velikim zanimanjem našo misijonsko tiskarno in uredniške prostore.

Linc. 14. oktobra. Zborovanje pospeševateljev s predavanjem predsednice gospe princezinje Turn-Taksis. Nato zanimiva izvajanja preč. g. prelata dr. Loninger-ja. Premilost. g. škof Gföllner je s podelitvijo sv. blagoslova navzočim zaključil shod.

Wels. 15. oktobra. Misijonska slavnost v gledališki dvorani gostilne »Greif«. Predsednik, državni poslanec in mestni župnik, preč. g. Baumgartner pozdravi zborovalce. Slavnostni govornik preč. o. Tappeiner, S. J. Udje marijanske kongregacije so s svojimi predavanji povzdignili lepo slavnost.

Nemčija.

Algermissen pri Hildesheimu. 9. septembra. Predavanje voditeljice naše podružnice v Hanover-ju, baronice Ilze Düring s pojasnitvijo potovalnega misijonskega muzeja.

Pyrmont. 12. septembra. Predavanje baronice Ilze Düring v dvorani St. Georgville.

Vratislava. 13. septembra. Zborovanje pospeševateljev v samostanski dvorani sv. Jadvice. Preč. g. župnik Kalewe govori o vzgojeslovnem pomenu misijonske misli.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov berejo afriški misijonski škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca decembra:

Dne 21. decembra, na praznik sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na praznik sv. apostola Janeza Ev.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Darovi

od dne 1. do 31. avgusta 1917.

Za afrikanske misijone: K 1890'76; za najpotrebnejše misijone: K 129'—; za prenesljiv oltar: K 5'—.

Za sv. maše: K 1561'—.

Za stradaljoče: K 20'40.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: K 1048'—.

Za zamorske otroke: K 38'42.

Za semeniščnike: K 10'—.

Za katehiste: K 5244'40.

Za kruh sv. Antona: K 785'12.

Za Klaverjev vinar: K 46'—.

Za Zvezo otrok za Afriko: K 27'03.

Za mašno zvezo: K 974'05.

Za misijonsko zvezo: K 50'50.

Za misijon v Gondokoro: K 18'—.

Za cerkev sv. Jožefa: K 5'—.

Za Družbo sv. Petra Klaverja: K 9'—.

Za podporniške prispevke: K 26'20.

V molitev se priporočajo
umrle dobrotnice Klaver-
jeve družbe:

g. Helena Dolinšek,
g. Marija Lapajne,
g. Mar. Podhovnič.

Pozor!

Pozor!

Kdor želi dati krstno ime kakemu zamorskemu otroku, naj nam pošlje kot krstno darilo najmanj 25 kron. Ta vsota seveda ni za krstni obred, ampak za vzgojevanje dotičnega otroka, kajti navadno morajo misijonarji od krstnega dneva naprej zanj skrbeti. Misijonar mora plačati, oziroma vzdrževati ubogega katehista, kateri išče in krsti umirajoče otroke, ali mu prinese uboge otročiče, katere brezvestni starši pomečejo v grmovje, bodisi ker so dvojčki ali pa ker jim zobje ne rastejo prav, kjer jih divje živali raztržejo ali pa jih mravlje pojedjo.

Misijonar mora tudi vzgojiteljice teh otrok za njih delo odškodovati.

In odkod naj bi ubogi misijonarji ta sredstva dobili, ako ne bodo tisti, ki bi radi dali otrokom krstna imena, poslali majhno vsoto za vzgojevanje otrok. Od tistih pa, ki ne morejo te zgoraj omenjene vsote izplačati, vzamemo radi manjše zneske.

Ali te zneske prepustimo velečastitim misijonarjem kot darilo za vzgojevanje otroka pod imenom N. N., in v takih slučajih nam je nemogoče nadalje o njih poročati.

Stremimo po čim višjem!

»Od žalosti bi moral umreti, ko bi vedel, da se bo reševanje duš odlašalo do sodnjega dne!« tako je ves navdušen zaklical oče Liberman, ustanovitelj misijonarjev od Svetega Duha. In velika sv. Terezija je molila v goreči žeji po zveličanju duš: »Tisočkrat bi rada umrla, ko bi vedela, da rešim s tem le eno dušo!« — In mi?

Cenjeni bralci in ljubi prijatelji misijonov! z lahkoto rešujete duše, če razširjate

Misijonski Klaverjev koledar 1918.

Dolžnost vsakega kristjana je, pomagati misijonom, če ne drugače, vsaj z molitvijo. Pa kako jih sprijazniti s to mislijo, če pa mnogi niti ne vedo, kaj je misijon?

Klaverjev koledar jim bo k temu pomagal, saj nudi lepe misijonske povesti in slike, da ga bo staro in mlado rado bralo. So še hiše in družine, kjer ga ne poznajo; kako primerno bi bilo to darilo za Božič ali Novo leto! Napravite tudi ranjenim vojakom to veselje in ga jim pošljite kot tolažbo!

Klaverjev koledar stane 40 vinarjev; pri vsakem tucatu se dobi eden povrh.

Naroča se pri

Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II.

Pozor!

Naši cenjeni dobrotniki in naročniki se vljudno prosijo, da pri pošiljatvi denarja vedno natančno določijo namen zneska. Bodisi kot naročnina, za afrik. misijone sploh, ali za mašno zvezo, kruh sv. Antona, Klaverjevo družbo itd. Pri naročnini naj se pripomni, ali so stari ali novi naročniki.